

ПЧЕЛИЦА

Год. II. Редакторъ: М. Д. Николовъ. Кн. 11 и 12.

Лѣтна картинка.

Маргаритки и синчецъ
Кичатъ кржгозора,
Свири полскиятъ щурецъ
Нѣгдѣ изъ простора.

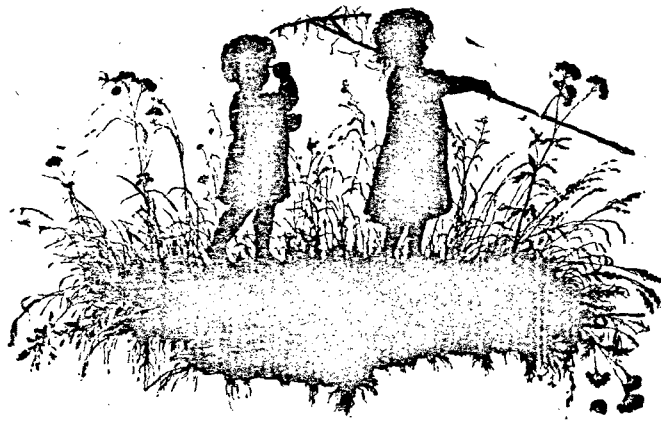
Зной и мараня трепти,
Птичкитѣ не пѣятъ,
Облачета въ висоти
Нигдѣ се не рѣятъ.

Всждѣ цъвналата ржжь
Почна да жълтѣе —
Нашироко и надлъжъ
Слънцето свѣтлѣе.

Ярославъ Снѣжинъ.

Прѣминаватъ прѣзъ мостчето.

И Митко помогналъ.

Пладнѣ. Горещото юлско слънце прѣжуря. Надъ полето трепти маранята.. На харманя два дръгливи коня едва влачатъ диканята. Роякъ дѣца тичатъ около хармана, гонятъ се, боричкатъ се изъ сламата.

— Тичай Милке, дома да ми донесешъ грапата! — рѣче Милкина майка.

Милка се завтече, грабна грапата, а братчето ѝ Митко тича слѣдъ нея и плаче:

— Азъ ще занеса на мама грапата. Защо я взема ти?

— Дръжъ ти за единия край и азъ за другия, та двама да я занесемъ, — му дума Милка.

Митко се съгласи. Хвана грапата за единия край и отдалечъ завика:

— Мамо, носиме ти грапата!...

ПРѢЗЪ ЛѢТОТО.

вгустъ мѣсецъ. Въ градината, гдѣ прѣзъ горещий юлски день, дѣцата търсиха прохлада, дърветата навели клоне, отрупани съ сочни плодове.

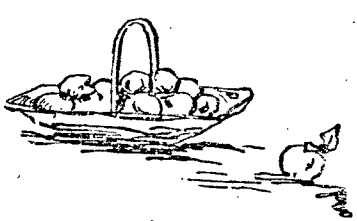
Ей крушитѣ пожълтѣли вече, — извика радостно Пенка и плесна ржцѣ.

— Я поглежъ пъкъ ябълкитѣ, какъ сж се зачервили, — добави Милко и завчасъ се покатери по дървото.

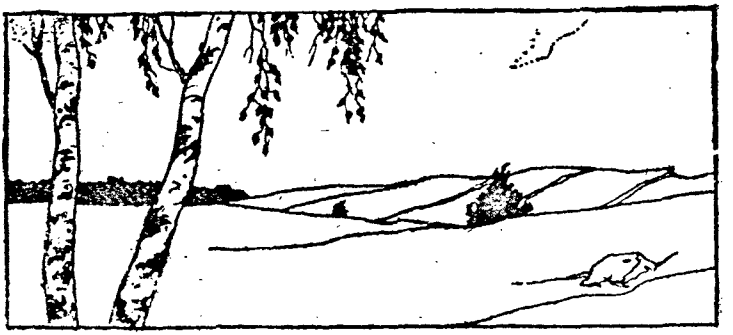
— Едничка, батьо; моля ти се, само едничка ми пустни! — се замоли отдолу тя.

— Не едничка, а много, — колко искашъ. Дръжъ кърпичката си, азъ ще пускамъ.

И смѣхъ, радость и пѣсни, оглушиха завчасъ цѣлата градина.

Ек. Вл. Манчева.

Утро въ гората.

Пробуденъ славей въвъ гората,
Прѣдвѣства слънчеви зари,
И бавно буди се зората,
Ей праща слънцето лѫчи.

И птици съ пѣсни огласяватъ,
Зачирквatъ, стрѣлкатъ се безспиръ,
Листи по клонки зашумяватъ,
Подухва лекиятъ зефиръ.

Кавалъ гората проглушава,
Заблѣва стадо отдалечъ,
Дърварь отъ мѫка си запява
И почва пакъ нелека сѣчь.

Закуква нѣкѫдѣ злокобно
Бездомницата на свѣта,
Кълвачъ зачуква си спокойно,
На славей носи се гласа!

Изкачва слънцето полека
Нєбесния си равенъ пѫть,
Изпраща си полека-лека
Лѫчи свѣта да съживятъ.

Овчарскиятъ кавалъ.

Слѣдъ изпита ние отидохме на село.

Пѫтувахме съ желѣзницата. По пѫтя не отдѣляхъ очи отъ прозореца. Любувахъ се на зеленитѣ поля, на далечнитѣ села, на боситѣ селски дѣца. . .

Въ село стигнахме привечерь. Бѣ почнало да се стъмнява Късно бѣше за разходка. Седнахме да вечеряме. Отъ отворенитѣ прозорци лъхаше приятната миризма на чубрицата и други полски трѣви. Надъ ламбата се виеха пеперудки, мухички и комари. Въ гората, задъ рѣката, се носѣше пѣсеньта на славея.

Слѣдъ вечерята ние съ сестра си излѣзохме на терасата и слушахме пѣсеньта на славея. Мълчимъ и слушаме. Само сестра ми сегизъ-тогизъ извикваше:

— Колко е хубаво!

И дълбоко въздишаше, сѣкашъ не можеше да се надиша на чистиятъ и прохладенъ въздухъ.

— Хайде, дѣца, да спите вече, — рече мама като дойде при насъ на терасата, но и тя поостана малко да се полюбува на хубавата природа.

Прѣзъ ношьта азъ спахъ сладко. Нищо не сънувахъ. Забравихъ даже кждѣ съмъ и какво става съ мене:

Изведнъжъ на съня си чувамъ музика. Нѣкакви чудни гласове се носятъ. тъй свободно, радостно и все по-близо и по-близо. . . Отварямъ очи — прохладното утренно слънце бие въ прозореца, росата по трѣвата блѣщи като ялмази. Свѣжа прохлада се лѣе ведно съ утренната свѣтлина и музика. . .

Каква е тази музика? Ахъ да, това е овчарския кавалъ! Значи, изкарватъ стадата на паша. И толкова рано! Не искамъ да спа вече! . . Ще излѣза на полето да си набера росни цвѣтя.

Скочихъ отъ леглото и бързо се облѣкохъ. Кавалътъ не се чуваше вече. Край насъ минаваше стадото. Чуваше се тропота на копитата, мученето на кравитѣ, блѣнето на овцетѣ и дрънкането на звънцитѣ. Сегизъ-тогизъ се чуваше провикването на овчаря. И пакъ се чуеше сладкиятъ звукъ на овчарския кавалъ.

Бързо излѣзохъ вънъ. Стадото бѣше отминало вече. Сестра ми Анка седѣше на триножно столче прѣдъ кжщата, овивайки съ шалчето си, за да не измръзне отъ сутрѣшния хладъ.

— А, ти си вече станала? — зачудихъ се азъ.

— Да. Не ми се спи. Хайде да идемъ изъ ливадитѣ . . . или на брѣга на рѣката!

Отидохме край рѣката. Оттука се чуваше далечното мучене на стадата, плющенето на камшика и сладкиятъ овчарски кавалъ.

— Колко хубаво свири този овчарь! — каза Анка.

— И колко хубавъ кавалъ! — добавихъ азъ. — Такива приятни звукове никога не съмъ слушалъ.

— Жалко, че тука не е дѣдо Влади.

Дѣдо Влади бѣше художникъ. Той много обича музиката; пѣе, свири на много инструменти; обича да слуша селскитѣ пѣсни. Но това лѣто работата не му позволи да напусне града.

— Слушай!

Овчарьтъ пакъ засвири съ кавала си и звънкитѣ трелии се разливаха надъ рѣката и долитаха до насъ.

— Жалко, много жалко, че не е тука дѣдо Влади, — повтаряше Анка.

* * *

Отъ този день всѣка сутринь овчарскиятъ кавалъ ме будѣше — и слънцето, и утрото бѣха тъй хубави, че азъ *винаги скачахъ бодъръ* и радостенъ; излизахъ на улицата или отивахъ на рѣката съ вѫдица. Често пѫти и сестра ми ставаше съ менъ, но понѣкога казваше:

— Приятно е да се слуша овчарскиятъ кавалъ и въ полусънь Отворишъ очи, погледнешъ какъ свѣти слънцето и пакъ заспишъ . . . скадко . . *сладко* . . .

— Чудна музика е овчарскиятъ кавалъ!

Нѣколко пѫти ходихме съ сестра си на ливадата при овчаря и той ни даваше да свиримъ съ кавала му. Колко хубаво свирихме и ние! Ехото му се носѣше далечъ задъ рѣката въ гората.

И пакъ си спомнихме за дѣдо Влади.

— Знаещъ ли, какво? — казахъ веднажъ на сестра си. — Да занесемъ подаръкъ този кавалъ на дѣдо Влади.

— Какъ?

— Да го купимъ отъ овчаря. Не сега, а наесень, кога си отидемъ. Прѣзъ зимата на овчаря не трѣбва кавалъ.

— Добрѣ. Да поискаме отъ мама пари.

Мама даде пари и ние купихме кавала на овчаря.

— Този кавалъ е най-хубавиятъ музикаленъ инструментъ. Дѣдо ще свири много хубаво съ него.

* * *

Единъ есененъ день, когато неспирно ръмѣше ситенъ дъждецъ, у насъ дойде дѣдо Влади.

— Ехъ, че врѣме! — завика той отвънъ, като снимаше мокрото си палто и вадѣше калнитѣ си галоши. Много мръсно врѣме! . . . А тъмно, като че мръква. . . Отъ дъждъ ще изгниемъ.

Здрависахме го и веднага се затекохме въ стаята, гдѣто бѣше скритъ скѫпиятъ подаръкъ за дѣда.

Едва бѣ дѣдо седналъ и почналъ да разказва колко мѫчно прѣкаралъ лѣтото въ града и ние влѣзохме.

— Дѣдо, заповѣдай отъ насъ единъ подаръкъ.

— Какво е то? — попита той и любопитно го разгъна.

— Кавалъ?!..

— Да, овчарски кавалъ, — казахме му ние. Посвири и ще чуешъ колко сладко свири той.

Дѣдо го разгледа, тури го до устнитѣ си и рече:

— Да опитаме.

И засвири. Дрезгаво, неприятно ръмжене се чу отъ кавала и така ни дразнѣше, че не искахме да го слушаме.

Дѣдо остави кавала.

— Посвири, посвири! — замолихме го ние. — Ти можешъ да свиришъ.

— Мога, но нали чувате?

И той пакъ засвири, сега по-силно. Кавалътъ заръмжа, засумтѣ пакъ съ дрезгавъ, неприятенъ гласъ.

— Стига, стига! — извика мама. — То не може да се търпи.

Дѣдо се засмѣ, зави кавала въ книга и го тури въ джеба си.

— Понѣкога за разнообразие! — рече той.

Слѣдъ единъ мѣсецъ отидохме у дѣдови. Кавалътъ бѣ на масата му цѣлъ въ прахъ. Дѣдо не бѣ го похващалъ отдавна.

Опитахме ние да посвиримъ. Кавалътъ заръмжа пакъ така дрезгаво.

Неможехме да разберемъ защо на село кавалътъ звучеше тъй сладко. Може би дѣдо незнае да свири като овчаря? Но и ние като посвирихме съ него на село, свирѣше по-хубаво, а тука — неприятно. Мжчно ни стана, че подаръкътъ ни излѣзе несполучливъ.

Дойде пролѣтьта. Сега съ насъ дойде на село и дѣдо Влади.

Стигнахме вечерь. Вечеряхме при отворени прозорци. Слѣдъ вечерята стояхме дълго врѣме вънъ на терасата и ненаситно дишахме прѣсниятъ пролѣтенъ въздухъ.

Сутриньта, когато сладко съмъ заспалъ чувамъ сладкитѣ трелли на овчарския кавалъ. Отворихъ очи — слънце, утро, цвѣтя и звукове на кавалъ — всичко това бѣше тъй радостно, че азъ скочихъ, облѣкохъ се и излѣзохъ на улицата.

Прѣдъ кжщи седѣха дѣдо и Анка.

— Стадата ли изкарватъ? — попитахъ азъ и се заогледвахъ.

— Не, отдавна сж го изкарали, — отговори дѣдо.

Въ ржцѣтѣ му видѣхъ кавалъ, сжщиятъ кавалъ, който му бѣхме подарили ние.

— Ти ли свирѣше? — зачудено попитахъ азъ.

Дѣдо отговори:

— Азъ. Послушай!

И той пакъ засвири, сладко, звънко, сѣкашъ овчарь свирѣше въ гората.

— Колко е хубаво!

— Не е лошо, — каза дѣдо. — Вашиятъ кавалъ е много хубавъ. Само, че той е хубавъ на село, а въ града — не. Азъ искамъ да го подаря на овчаря, ако сте съгласни и вие. Хайде да отидемъ при него.

Отидохме на ливадата, гдѣто пасѣше стадото. Чуваше се мучене на крави, блѣене на овце. Плющенето на камшика се звънко разнасяше далечъ задъ рѣката.

По пжтя дѣдо още веднажъ засвири съ кавала и бѣше тъй весело, тъй сладко на душата. Като млъкна, азъ го попитахъ;

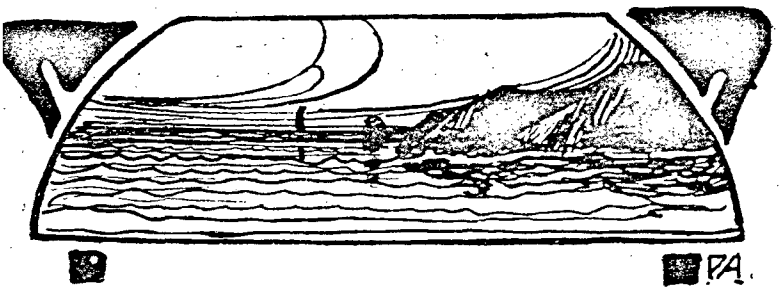
— Защо тука кавалътъ свири тъй сладко, а въ града ръмжи неприятно?

Дѣдо се усмихна и каза:

— Тука, миличъкъ, даже плющенето на камшика и мученето на кравитѣ е приятно. Тука има слънце и просторъ и роса — това прави музиката приятна. Не би трѣбвало само кавала да донесете въ града, а цѣлата тази красота.

Овчарьтъ се зарадва отъ подаръка и всѣка утринь ние чувахме сладкитѣ звуци на овчарския кавалъ.

Н. Казминъ.

Ловецътъ и малката Русалка.

Моята баба обичаше често да ни разказва за вили, самодиви и русалки такива приказки, които бѣха, и чудновати, и невѣроятни, но ние наивни още дѣца, вѣрвахме въ тѣхната истиность. Азъ искамъ и вие да чуете една отъ тѣзи приказки за „Ловецътъ и малката Русалка".

Мирчо Петровъ
(Горка-горчица).
Основенъ у-ль въ София.
Постоянненъсътрудникъ на „Пчелица".

Всѣка сутринь, прѣди изгрѣвъ слънце, единъ младъ ловецъ излазялъ въ гората на ловъ. Когато врѣмето било хубаво, той се връщалъ съ дребенъ ловъ: пъдпъдъкъ, яребичка, или зайче, а понѣкога и лисица. Случвало ли се пъкъ лошо врѣме, тогава по цѣль день тичалъ и вечерь рано се прибиралъ уморенъ съ празна чанта. Въ такива дни все бивалъ гнѣвенъ и отъ нищо се сърдилъ.

Всѣка сутринь отивалъ младиятъ ловецъ въ гората, и ето веднажъ при дъждъ много закъснѣлъ, а поне да бѣше нѣщо ударилъ!

Прѣзъ русалската седмица било.

— То се види, че ще се гладува,— си казалъ ловецътъ ядосанъ, — но пакъ, кой знае, чакай за пукъ на дявола, може би ще излѣзе нѣкоя сърна, или нѣкой вълкъ, а може и нѣкое такова страшилище, каквито ги разказватъ въ приказкитѣ.

И като събралъ всички си сили, младиятъ ловецъ останалъ подъ единъ кичестъ дѫбъ на подслонъ при Самодивската скала близо край горския потокъ да пази. Чакалъ той, чакалъ — часъ, два, че дошло чакъ полунощь. Ама сърдитъ, намръщенъ, като самото врѣме, та насрѣща му се не излизало.

По едно врѣме съгледалъ на близката полянка нѣщо пошавало. Той дигналъ пушката, здраво я стисналъ въ рѫцѣ и грѣмналъ. Единъ сподавенъ женски гласъ се чулъ. Ловецътъ тичишкомъ отишелъ и о, чудо! — мъничка русалка лежи въ трѣвата и плаче ли, плаче. Тѣлото ѝ било голо и очарователно, очитѣ ѝ сѫщи свѣтли звѣздици, а коса злато-руса, дълга доръ до петитѣ. Такава красота имала тя, че който да бѣ я видѣлъ, щѣше да се забрави отъ захлась. Младиятъ ловецъ отъ възхищение се промѣнилъ, станалъ милъ, благъ, като че не билъ по-прѣди сѫщия. Той се влюбилъ въ малката Русалка.

Русалката била ранена въ рамото, което било побѣло отъ мряморъ, а обагрено отъ тънка струя червена кръвь, изглеждало още по-хубаво.

— Позволи ми да ти прѣвържа раната, горско дѣте, се обърналъ къмъ нея ловецътъ. Русалката все си плачела. Като взелъ да я прѣвързва, тя вед нага се засмѣла право въ очитѣ му и почнала да го моли да я пусне на свобода.

— Моля ти се, млади ловецо, пусни ме, зеръ азъ съмъ най-обичната дъщеря на Горския царь. Баща ми е старъ, и ще умрѣ отъ скрѣбь за мене.

Но младиятъ ловецъ отговорилъ:

— Азъ нѣма да те пусна до като не ми обѣщаешъ, че ще ми намѣришъ разковничето — туй цвѣтенце, което може да направи човѣка вѣчно младъ.

— Добрѣ, но ти трѣбва самъ да си го откѫснешъ. То расте въ потайни мѣста, а цъфти въ полунощи, когато луната грѣе. Моитѣ сестри го поливатъ. Тѣ само на старитѣ врачки за билки го даватъ.

— Азъ ще дойда съ тебе макаръ и край свѣта, — казалъ ловецътъ.

— Не идвай, млади момко! Който мене залюбва, той самъ себе си погубва. Разковничето е русалско биле.

Той не послушалъ.

Русалката пръминала като сѣнка свободно горския потокъ. А когато ловецътъ нагазилъ буйнитѣ води, теченето го повлѣкло и скоро се намѣрилъ на дъното на шумящата рѣка.

Русалката като видѣла всичко това, а не могла да му помогне, жално заплакала и бистритѣ ѝ сълзи оросили горскитѣ цвѣтенца.

— Лудо-младо, ти искаше туй, което е невъзможно. Човѣкъ, за да може да откжсне разковничето, трѣбва най-първо да се прости съ тѣлото си. Само душата може да притежава туй цвѣтенце и да си остава за винаги млада! — казала тя, па дълбоко въздъхнала и тжжно се загледала въ мжтнитѣ води, които погълнали ловеца. Нѣкждѣ пропѣли първи пѣтли и малката русалка изчезнала. Когато на другия день селяни намѣрили удавника, всички си рекли: „Трѣбва да сж го удавили Русалийтѣ!“

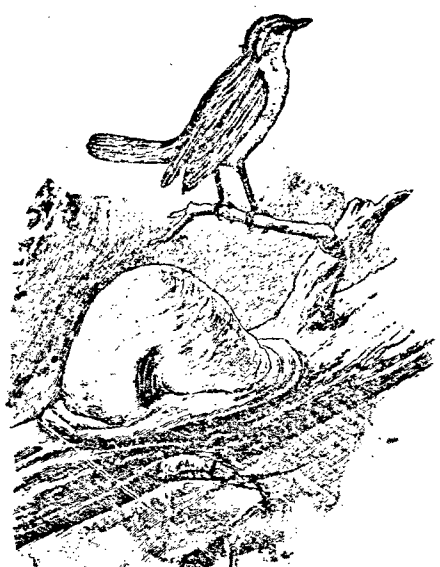
София. *Мирчо Петровъ.*

На гости.

Птичка-гърненце.

Всѣка птица по различенъ начинъ си прави гнѣздото. Нѣкои птици твърдѣ майсторски си правятъ гнѣздата.

Въ южна Америка —въ Бразилия— живѣе една малка птичка нарѣчена— „птичка гърненце“, затуй защото гнѣздото ѝ прилича на затворено глинено гърненце.

Тя е съ тъмночервенъ цвѣтъ, съ бѣли гърди и съ канилияни крила; човката и краката ѝ сж дълги.

Гнѣздото си „птичката-гърненце“ прави не между листата на дърветата, а на полегатитѣ дръвесни стебла или на клоноветѣ. Избира дърво, което расте край кжщитѣ или край покривитѣ.

Гнѣздото си прави отъ сламки и глина. Сламкитѣ и глината заниса на това мѣсто, кждѣто ще си прави гнѣздо и тукъ дълго врѣме ги мѣси съ своитѣ

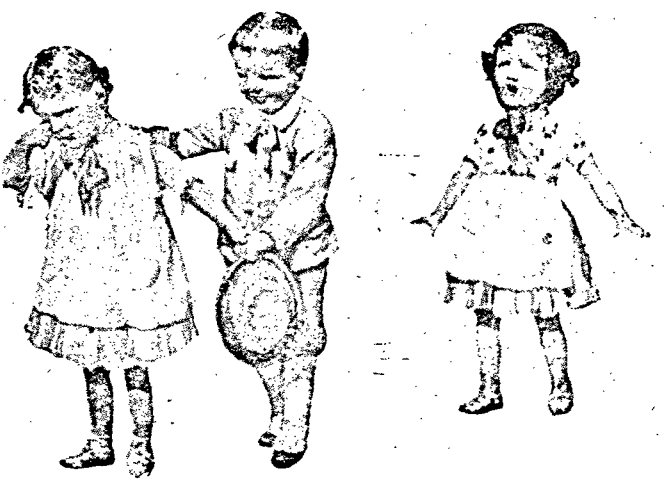
крачка, като сѫщи грънчарь. Слѣдъ това птичката залѣпя калъта на клона, като пръстенъ два пръста дебелъ. На тоя пръстенъ, пакъ по сѫщия начинъ, направя всори по малъкъ пръстенъ, върху него залѣпя трети още по-малъкъ и тъй-нататъкъ, до като се образува нѣщо, като затворено гърненце.

Отъ едната страна оставя дупка — това е входа на гнѣздото. При това една край на дупката завива на вѫтрѣ въ гнѣздото, тъй че вѫтрѣ да се получи малка прѣградка. Задъ тая прѣградка „птичката-гърненце" сниса яйца и си излюпва птиченца.

Това гнѣздо е твърдѣ удобно и безопасно отъ врагове.

Ако птичката застане въ прѣградката, то неприятелтъ по никой начинъ не може да влѣзе въ гнѣздото.

Ярославъ Снѣжинъ.

Скарали се.

Ст. Чешмеджиевъ.

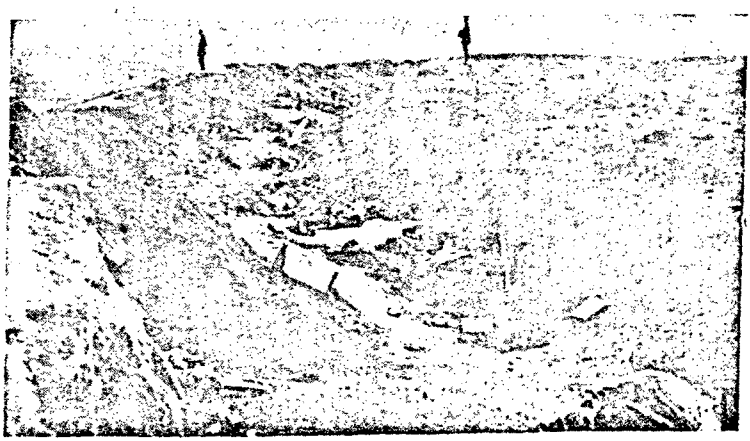
Врагове.

Жестокъ бой се води цѣлъ день. Гранатитѣ непрѣстанно фучаха изъ въздуха и сѣяха смърть.

Слънцето печеше. Златиста черзенина обагряше небето. То, като че ли горѣше отъ адскиятъ огънь на пръскащитѣ се гранати.

Войницитѣ бѣха изморени. Цѣли три дена се води вечъ жестокъ бой.

Изведнажъ въздуха се процѣпи отъ силно „ура!“ и като вихъръ се понесоха полковетѣ напрѣдъ. Прѣдъ тѣхъ нѣмаше пжть. Тѣ и нетърсиха пжть. Труповетѣ на убититѣ и раненитѣ показваха пжтя.

До късна нощь полковетѣ тичаха все напрѣдъ. Прѣдъ тѣхъ бѣ пустинно поле. Ни кладенче, ни локвица вода. Ужасна жажда мжчеше войницитѣ. Почернѣлитѣ имъ лица ги правѣха на хóра — разбойници. Тѣ едва се разпознаваха единъ другъ. . .

Нощь. . .

Всичко утихна. Тѣзи, които съ дни се убиваха единъ другъ, сега спѣха. Не спѣха само раненитѣ. Цѣлото поле бѣ покрито съ такива. Нѣкждѣ тжжно охкаше раненъ. Охкането му рѣжеше душата като съ ножъ. Той изпъшка и млъкна.

Тишина гробна. . . Само равномѣрнитѣ крачки на санитаритѣ се чуваха. Тѣ погрѣбваха убититѣ.

При прѣчупенъ, осамотенъ боръ лѣжаха два трупа.

Една бѣ почти младъ. До него се валяше зеленикавъ фесъ. Той бѣ турчинъ. На гърдитѣ му зѣеше рана. Дрехитѣ му бѣха цѣли окървавени.

Другиятъ трупъ бѣ съ разкжсанъ отъ граната кракъ. Въ локва кръвь плуваше черъ калпакъ на който отъ свѣтлината на блѣдната луна блѣскаше „лъвъ".

До прѣди малко тѣ бѣха врагове, но сега лежаха близу единъ до другъ.

Тѣ бѣха неподвижни, но сърдцата имъ още тупаха. Въ тѣхъ имаше още животъ.

— Вода, — едва проговори турчинътъ и очитѣ му се затвориха.

Българинътъ съ мжка се приповдигна.

— Какво ти е? — проговори съ едва чуѣъ гласъ.

— Вода, — изпъшка пакъ турчинътъ и почернѣлитѣ му загорѣли устни се разкривиха.

Българинътъ погледна Той видѣ раненията младежъ. Лицето му бѣ мъртвешко, но все пакъ красиво. Българинътъ чувствуваше, че му остава още малко животъ. Още часъ или два и той ще затвори очи далечъ отъ роденъ край!

— На, пий! — каза той и протегна матарата си.

Турчинътъ отвори очи. Умиращето му лице се оживи.

— А, за тебъ има ли? Пий ти! — съ мжка проговори той.

— Не, не ми трѣбва. Моятъ животъ свършва. Ти си младъ. Въ тебъ има още сили и животъ. Виждашъ, гранатата ми отне живота. — Пий! — Тукъ прѣдъ лицето на смъртьта ние сме братя.

— Имашъ ли жена? — Майка? — продължаваше българинътъ.

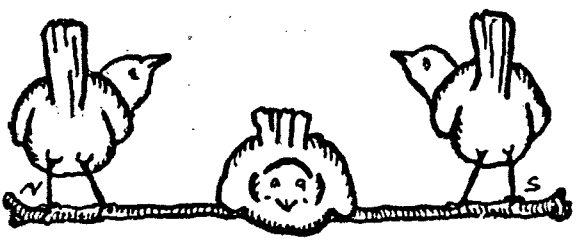
Очитѣ му се просълзиха — той си припомни за своитѣ. Никога, никога, не ще ги види. . .

— Жена и едно дѣтенце. Стара майка чака отъ мене. . . Ахъ, малкото ми красивичко дѣтенце! . . .

— Пий! Тебе те чака радость. Ти ще оживѣешъ — молѣше българинътъ и протѣгаше матарата си. Турчинътъ залѣпи загорѣлитѣ си устни на матарата.

Българинътъ падна отъ слабость. Той едва можа да проговори:

— Живѣй! — Иди разкажи тамъ. . . на своитѣ. . . какъ си отмъсти твоятъ врагъ. . .

Полюлени-разлюлени.

Полюлени-разлюлени
Катъ въ море вълни игриви,
Пълни класове навеждатъ
Златно-янтърнитѣ ниви. . .

Тъмни класове — надежда,
Въ споренъ трудъ — добра награда,
Боже благи, упази ги —
Влѣй въ сърцата ни отрада! . . .

Тр. Симеоновъ.

Въ царичината колиба.

Отъ широкия друмъ се отдѣля тѣсна пѫтечка, която възвива нагорѣ по стръмното бърдо. Извива, лѫкатуши и стига срѣдъ Балкана, дѣто гората е зелена и зимѣ и лѣтѣ, защото дърветата ѝ сѫ дивъ чемширъ. А кой не е виждалъ дивъ чемширъ? — Той е сѫщо като питомния само че расте по-високъ и листата му иматъ на върховетѣ си по едно тънко дълго и остро трънче, което пази дивия чемширъ да го не гризятъ козитѣ. Всрѣдъ чемшировата гора има малка полянка, а на тази полянка — една колиба, направена отъ четире голѣми камъне: тритѣ сѫ стѣни, а четвъртата покривъ на колибата. *Това е царичината колиба.*

Прѣдъ нея на нѣколко крачки въ канарата е издълбано малко кладенче, на което водата е бистра като сълза, но нито клокочи, нито навънъ изтича. То се казва *кладенче на сълзитѣ.* Казватъ, щастливъ билъ онзи, който се напиелъ отъ водата му.

Кой е билъ този голѣмъ юнакъ, който е вдигалъ тѣзи голѣми камъне за да направи тази колиба? И кога е било това? — Никой днесъ не може да ни каже, никой не знае, не помни. Сѫщо така никой не знае кой и съ що е дълбалъ кладенчето въ канарата?

Но най-чудното е онова, което днесъ се разправя за царичната колиба.

Казватъ че едно врѣме имало една царица, която била хубава, хубава, като самата хубость: отъ челото ѝ слънце грѣело, отъ гърдитѣ ѝ — мѣсечина. Косата ѝ била чисто злато, дрехитѣ ѝ свила и коприна. Возила се на хвърката колесница, а кога приказвала отъ устата ѝ жълтици падали. За голѣмо чудо и за скрѫбь на всички хора, змей грабналъ царицата и я отнесалъ

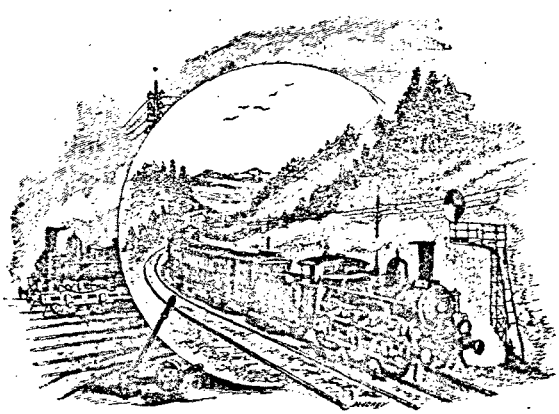
въ чемшировата гора оттогава вече никой не я видѣлъ, никой не знае какво е станало съ нея. Едни мислятъ, че слѣдъ врѣме змеятъ я отнесалъ въ незнайно царство, а други прѣдполагатъ че тука, въ чемшировата гора, въ каменатa колиба умрѣла отъ скрѣбь хубавата царица.

Но това никой не знае. Знайното е туй, че днесъ всѣки иска да отиде на Балкана, да види царичината колиба и да прѣспи поне една нощь въ нея.

Не може ли нѣкой да си отговори на мжченъ въпросъ, тежи ли нѣкому нѣщо на душата, нѣма ли си уменъ приятель съ когото да се посъвѣтва. хайде на царичината колиба! Тамъ всѣки на всичко отговоръ намира. Всѣки, който прѣнощува въ царичината колиба, посрѣдъ нощь, кога цѣлата гора е заспала въ сладъкъ сънь, ще чуе една чудна приказка, що самата царица ще му разкаже. И сутриньта, като се пробуди, ще чувства на душата си леко, весело и приятно.

Отъ идущата книжка на „Пчелица“ ще почнемъ да разказваме на малкитѣ й читатели редъ приказки, слушани въ царичната колиба

Босилко.

Колонията „Здравецъ“.

Километрическиятъ камъкъ показваше 14 к. м. отъ столичния градъ и пѫтьтъ започна да пълзи между величественитѣ планински Лознови върхове и гиздава Витоша. Край самото шосе подъ курортното селце Панчерево, въ прѣлестно кѫтче, обградено отъ р. р. Искъръ и Бистрица, се разтила не голѣмъ паркъ. Една двуетажна вила, върху която се чете скромний надписъ: Лѣтна учен. колония „Здравецъ“, се издига привѣтливо срѣдъ китната горска природа. Нѣколко реда кичести брѣстове, явори и борчета образуватъ красивъ букетъ около вилата. Източно, току до парка, като сребърна лента се извива Искъра и стремително се спуща изъ диплитѣ на планината къмъ широкото, равно софийско поле.

Бѣше топла лѣтна утрина. Лекъ планински вѣтрецъ повѣваше изъ дефилето откъмъ Рила. Слънцето още слабо грѣеше. Около 10—15 файтони бавно се търкалѣха по нанагорището. Всички файтони бѣха натоварени повече отъ обикновенному съ 5—6 дѣца. Далечъ се разнасяха пѣснитѣ и кръшнитѣ смѣхове на юноши.

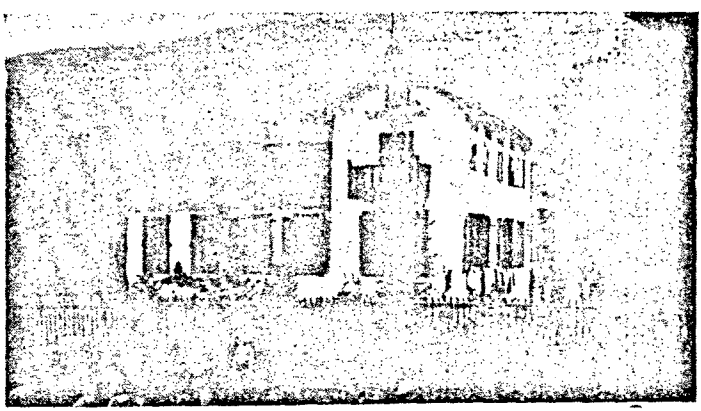
— „Стигнахме вече!“ — се обади гръмогласно младъ единъ господинъ, който бѣше учитель на тази група колонисти.

Файтонитѣ спрѣха. Настана кратко мълчание.

— Ето тамъ е колонията „Здравецъ“! допълни той, като показваше напрѣдъ, въ лѣво отъ шосето.

Тишината още не бѣ нарушена, когато едно мощно

„ур а-а!“ процѣпи въздуха. Ученицитѣ бърже наскачаха и шумно навлѣзоха въ двора на бждащето тѣхно жилище. Тѣ не можеха да се нарадватъ на новото си училище. Повечето отъ тѣхъ идваха за пръвь пѫть въ колонията. Учительтъ влѣзе най-подиръ и се изправи подъ старата круша на парка. Ученицитѣ скоро заобиколиха своя любимъ учитель. А той радостенъ хвърли погледъ на вси страни, като че искаше да обгърне цѣлата околность и започна съ тихъ гласъ да говори на ученицитѣ си: „Прѣди много врѣме тукъ, на сѫщото това мѣсто, стоеше едно слабо 10 год. момче, което изглеждаше много по-малко отъ своитѣ години. Това момче си нѣмаше никого, освѣнъ старитѣ родители, които едва изкарваха прѣхраната си, затова

трѣбваше още отъ мъничко самъ да се грижи за себе си. Винаги трудолюбиво и послушно, то бѣше станало любимецъ на учители и другари. Но често болѣдуваше, защото тежъкъ бѣше неговия животъ. Найпослѣ дойдоха щастливи дни и за него. Сега стои прѣдъ васъ сѫщото това момче, но вече доста възрастно. Отъ тогава има 10 години, когато и азъ бѣхъ такъвъ, каквито сте вие, мили дѣца.

Всѣка година, когато дружеството на колонитѣ продава на праздника си здравецъ, азъ си спомнямъ за онзи щастливъ день, когато за първи пѫть дойдохъ тукъ. И отъ него день колонията стана мой втори домъ“.

Учителътъ спрѣ доста развълнуванъ. Топли сълзи напълниха чернитѣ му очи. Той се приближи при най-малкия отъ колониститѣ, дѣте на единъ скжпъ за насъ покойникъ, мило го прѣгърна и цѣлуна по челото.

— „Дѣца, отъ днесъ вие сте мои братчета. Азъ цѣлувамъ Вили заради всички!“ прошепна той и двѣ горещи сълзи се отрониха по сухитѣ му страни. Колониститѣ накжсаха букети отъ зеленъ здравецъ, който растѣше въ изобилие около колонията и отрупаха своя любимъ учитель. Но едно салъ тѣ не можаха да разбератъ: — отъ жаль или отъ радость бѣха тѣзи сълзи ? ? ? . . .

Лѣтн. учен. колония,
24.VII 1915 г.
София.

Мирчо Петровъ.

Привечерие.

Тихъ привечерь. Съ леки стжпки
Спустна се отъ тъмний чалъ
Сѣнчо раничко пробуденъ —
Цѣлъ день въ пещеритѣ спалъ.

И отъ хладъ и тма подгоненъ
Хукна той прѣзъ равнини.
Химнъ — покой се вредъ подема —
Всѣкой въ миръ глава склони.

Салъ рѣката, разярена
Забуча съсъ сѣтня мощь —
Само тя една възстава
Срѣщо идващата нощь.

11.VII 915 г.
Сестримо

Драго.

Слѣдъ буря.

(Разказва едно момиченце).

Съ какви весели капчици чука дъжда по покрива и стъпалата! Колко обичамъ да гледамъ облацитѣ, изъ които лѣкатуши ослѣпителна гръмотевица!

Вѣтърътъ утихна. Всичко замълча.

Въ стаята при мене нѣма никой и азъ се измъкнахъ полека, излѣзохъ вънъ и фукнахъ изъ градината. Сѣкашъ на крилѣ летѣхъ.

Наоколо бѣ всичко тихо. Борикитѣ миришатъ приятно и азъ леко-леко дишамъ. Цвѣтята ми се кланятъ отъ двѣтѣ страни на пѫтеката. Розата, лалетата, слънчогледитѣ ме удрятъ съ мокритѣ си цвѣтове по лицето; цѣла се измокрихъ. Обущата ми потънаха въ вода отъ мократа трѣва. А азъ все тичахъ напрѣдъ, сѣкашъ нѣкого догонвахъ.

Ето и акацията, цѣла обсипана съ бѣли и дъхави цвѣтове. Застанахъ подъ нея, уловихъ едно клонче

да си откжсна нѣколко цвѣтчета, но тя ме цѣла облѣ съ вода. Нищо! Отръскахъ се и пакъ тръгнахъ напрѣдъ. Колко ми се иска да тичамъ, да ходя и да не се върна, тъй ми бѣ леко! .. Дано не ме потърси скоро мама!

Коситѣ ми се разплетоха, но нищо и това. Кой ще гледа сега тѣхъ? Нека се вѣятъ на чистия въздухъ, нека се пръскатъ съ прѣснитѣ дъждовни капки!

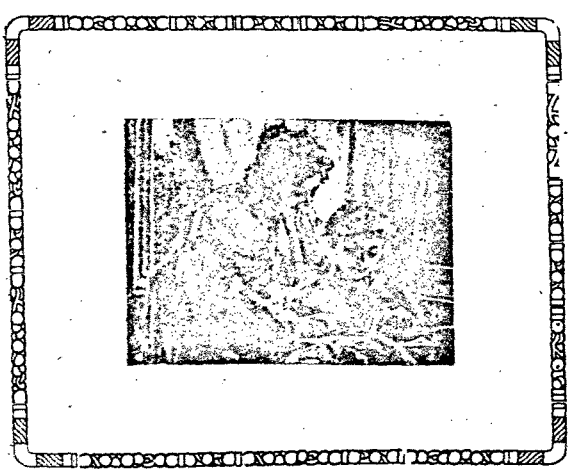
Ето и рѣкичката. Колко голѣма е придошла! Натиска брѣговетѣ си, ще ги пръсне. А мътна, кална, като лицето на пждаря! Защо ли е тъй кална? Може отъ многото дъждовни капки, които още тръскатъ дървета. Водата се пѣни, клокочи буйно, бие се въ брѣговетѣ, скача изъ камънацитѣ... Каква приятна музика!...

Градината ме обграждаше отврѣдъ. Колко ми се искаше да вървя все напрѣдъ!

А птичкитѣ, птичкитѣ... колко вѣсело сж запѣли, сѣкашъ ново слънце е озарило гнѣздата имъ! Да не ти се напуща този рай!

Я да се връщамъ, че мама ще ме търси!...

Прѣводъ.

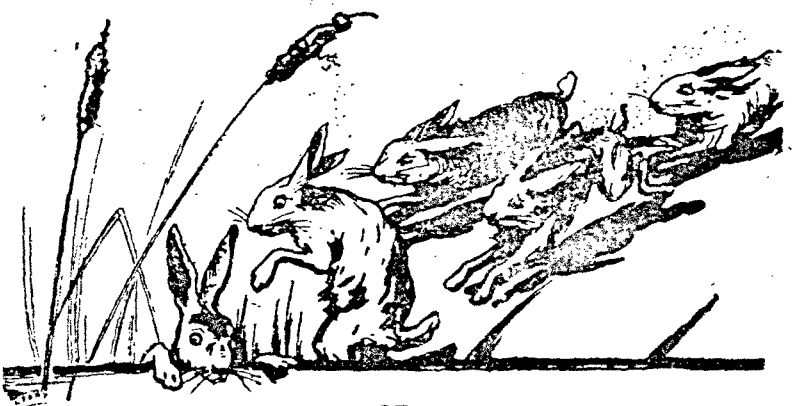

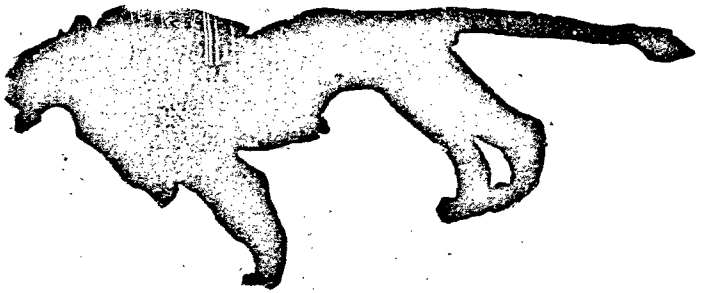
На люлката.

Люлчице ле, полюлялка,
И на нея Пенка малка;
Братъ ѝ грижно я люлѣй
И усмихнатъ пѣсень пѣй.

А пъкъ Пенка ту се дигне,
Та небето чакъ достигне,
Ту пъкъ низко полети,
А главата ѝ се върти, върти!.

Цоцо

Другари.

(Разказъ).

— Хопъ-па, хопъ! Хопъ-па, хопъ!

Голѣмиятъ, косматъ лъвъ покорно се подчинява на ржката на малката укротителка. Послушно се провира прѣзъ обръча, прѣскача прѣзъ пръчка, разхожда се полека или бѣга на лѣво и на дѣсно, и слѣдъ това лѣга при краката на малката Жоржета и внимателно гледа въ нейнитѣ очи, като очаква нова заповѣдь.

Слѣдъ свършване на играта, малката Жоржета, поглажда нѣжно косматата грива на своя другаръ, чевръсто излиза изъ клѣтката и побѣгва По-право, тя съ удоволствие би останала тамъ и цѣла нощь, като знае, че дома я чакатъ само караница и мъмрене.

Жоржета е сираче. Майка си тя не помни, а баща ѝ, **акробатъ** отъ цирка, прѣди двѣ години е падналъ отъ конь и умрѣлъ.

Една далечна нейна роднина, която е прислужвала въ цирка я прибира.

Когато баща ѝ билъ живъ, макаръ и да не я галѣлъ много, Жоржета е живѣла по-добрѣ, отколкото сега, при леля си. Макаръ и малка, леля ѝ е заставяла да работи по-вече отъ колкото трѣбва. И още по-тежъкъ щѣше да бжде нейниятъ животъ, ако не бѣше лъвътъ Неро.

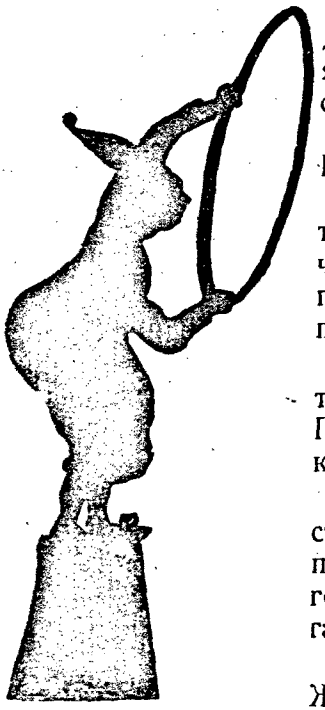
Неро е старъ приятель на Жоржета. Тя го обича отъ все сърдце. Съ него дѣли скърби и радости и се мжчи да се скрие въ неговата клѣтка, щомъ започне да вика господарката ѝ.

* * *

Днесъ Жоожета е болна. Боли я главата, устата ѝ засъхнали. Даже и Неро забѣлѣзалъ това неразположение и нѣколко пѫти се приближавалъ да ближе ржката на своята малка господарка.

— Иване, не забравяйте да нахраните Неро, каза Жоржета, като си отиваше.

— Не ще забравя, госпожице.

Всичкитѣ въ цирка, обичаха добрата и нѣжна Жоржета, която имаше такива ясни очи и сладъкъ гласъ.

— Азъ ще си отида, а леля Полина отиде ли си?

— Отиде си, отиде си. Идете си и вие, госпожице. Втората часть се вече свършва. Утрѣ е праздникъ. Елате по-рано на репетиция

Жоржета си отива вкжщи, но току-що отваря вратата, леля ѝ Полина я посрѣща съ викъ и крѣсъкъ

— Ти кждѣ се губи? Пакъ съ Неро ли се забавлява? Ела по скоро, прибери всичко, приготви самоваря и по-скоро бѣгай за хлѣбъ.

Като нареди набързо стаята, Жоржета се затече въ съсѣдното дюкянче и скоро се върна вкжщи.

— А кждѣ сж останалитѣ пари? Азъ ти дадохъ 50 ст., а хлѣба струва 30 ст. И тежката ржка на разсърдената жена падна върху главата на дѣтето.

Жоржета се мжчи да разбере, що ѝ казва леля ѝ, но главата я боли още по-силно: очитѣ ѝ, сѣкашъ се замъгляватъ съ нѣщо и тежки въздишки излизатъ отъ гърдитѣ ѝ.

Да не би да си болна? Тъкмо това ми трѣбваше — грижи за тебе! По-скоро лѣгай, да оздравѣшъ до утрѣ Не ще ти позволя да лежишъ и да се прѣструвашъ.

Удари звънецътъ. Наскоро ще почне дневното прѣдставление. Навсѣкждѣ се виждатъ дѣтски главички. Настжпва и най-интересния моментъ, — ще излѣзе шестгодишната укротителка на лъва.

Жоржета е блѣдна, пръчката трепери въ нейнитѣ ржцѣ. Главата ѝ гори по-вече, отколкото вчера, гласътъ ѝ прѣсипналъ.

Но тя рѣшително влиза въ клѣтката на лъва, поставена на срѣдата на аренатa. Съ привикналата си ржка, Жоржета кара лъва да прави различни упражнения.

Отначало работата отиваше добрѣ — косматиятъ лъвъ, както всѣкога е послушенъ. Жоржета се полюлѣ, извика съ слабия си гласъ и падна въ несвѣсть около по-голѣмия си другарь.

Лъвътъ е разтревоженъ, той ходи съ голѣми крачки изъ клѣтката, мирише Жоржета и нетърпеливо удря опашката си въ пода. Въ цирка, сжщо сж всички разтревожени, зрителитѣ не разбиратъ що се е случило. Бързо скриватъ клѣтката и прѣкжснатото за минута прѣдставление пакъ продължава. Но никой не се рѣшава да влѣзе въ клѣтката на лъва за да извади болното дѣте.

Двѣ недѣли Жоржета е вече болна Двѣ недѣли не бѣше виждала Неро. Лежи тя въ дѣтската болница, кждѣто я безплатно настани доктора, който случайно бѣше въ цирка, когато тя падна несвѣстна въ клѣтката на лъва.

Хубаво е, топло и удобно. Нѣма го само обичния Неро. Ако не бѣше тая раздѣла — животътъ на Жоржета въ болницата би се сторилъ като въ рай.

Това ще бжде утрѣ. Още нѣколко дни, тя трѣбва да прѣкара въ болницата, за да оздравѣе и съвършено да закрѣпне.

— Неро, Неро, милий Неро! — трепти звънливия ѝ гласъ и малкитѣ ржцѣ прѣгръщатъ лъва. Неро ръмжи отъ безумна радость, че вижда най-подиръ господарката си.

Нему сжщо бѣ тежка раздѣлата, и сега той щастливъ. Пакъ милото момиченце ще дърпа нѣжно неговата грива, пакъ послушно ще изпълнява нейнитѣ заповѣди.

Прѣведе: **Трайко.**

Добри другари.

1

Охъ, главата ми гори —
Три дни болка ме мори.

2

Зжбъ ли ме боли — незнамъ,
Но не мога вечъ да ямъ

3

У!... то кжтникъ ме болѣлъ —
Вижъ чакъ въ дъното се сврѣлъ.

4

Олле страшно е това!!..

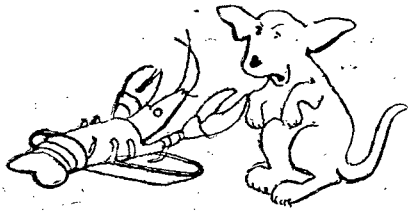
5

Ще да умра отъ глава!...

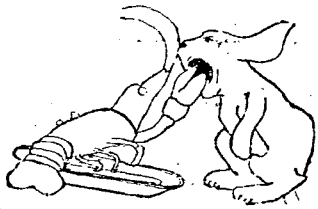

6

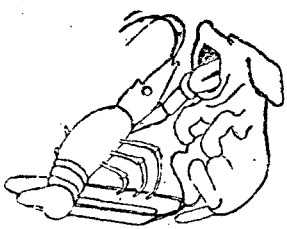
Но ти кой си що стоишъ прѣдъ менъ?
Охо! чичо Рачо зачервенъ.

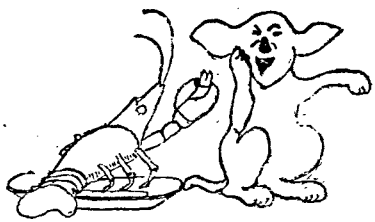
7 »Чичо Рачо помощь дай,
Моля ти се не се май!«

8 Де, уста си разтвори; —
хайде, разъ, два три!

9

10

Вижъ какъвъ е страшенъ, якъ... Сбогомъ, сбогомъ чичо Ракъ.

Ц.

Нека абонатитѣ на „Пчелица“ напишатъ по единъ разказъ за горнитѣ картинки. Полученитѣ първи **три най-хубави** разкази ще поlучатъ премия книгата **„Горски поточета“**. На първия подвързана, а на другитѣ неподвързана.

Редакцията.

